

Bir Anı Defteri Buldum 10

– Ömer Faruk · 05 Mart 2012

Sibel aradığında bayram nedeniyle İstanbul dışındaydım. O gün buluşmamızı istiyordu. Mümkün olamayacağını, bayramın üçüncü günü döneceğimi söylediğimde:

-Uygunsuz bir zamanda aradığının farkındayım; ama hastanedeki doktorumdan binbir rica ile ancak bugün izin alabildim.

Deyince soruları birbiri ardına sıraladım:

-Hasta mısınız? Neyiniz var? Hastanede mi yatıyorsunuz? Geçmiş olsun.

-Yok canım, galiba yanlış anladınız. Benim hiçbir şeyim yok. Çok iyiyim. Hastanede bir arkadaşın yanında refaketçi olarak kalıyorum da...

Dedi, ama bu ifade bana pek inandırıcı gelmedi. Bayramın üçüncü günü buluşmaya karar verip görüşmeyi sonlandırdık.

**

Bayramın üçüncü gününün gecesi, Bostancı sahilde bir lokantadaydık. Hava kararmıştı. Sibel'in yüzü deniz tarafına bakıyordu. Kendisi için seçtiği yer loştu ve tam olarak yüzünü inceleme imkanım belki yoktu; ama gördüğüm kadarıyla iyi değildi. Makyaj yapmamıştı, kilo kaybettiği çıplak gözle bile fark edilebiliyordu.

Konuya girdi:

-Kenan öldükten sonra, ilk birkaç yıl hayatımda fazla bir değişiklik olmadı. Hayatta kalabilme mücadelesi vermem gerekiyordu. Bunun için de işimi yapmalıydım. Atölyede işler iyi gitmiyordu. İki işçiyi daha işten çıkarmak zorunda kaldım. Bu duruma üzül müştüm, ancak başka çarem de yoktu. İnanır mısınız benim üzüldüğümü gören bu iki işçi, kendi dertlerine yanacaklarına, üzülmemeyim diye beni teselli etmeye çalışıyorlardı. Derken, Kenan'ın ölümünden 5-6 ay sonra alacaklıları atölyenin kapısını aşındırmaya başladılar.

-Desenize bu da işin tuzu biberi oldu.

-Evet öyle oldu. Alacaklılar beni icraya vermekle, atölyeye haciz koydurmakla tehdit ettiler. Onlara bunu yapabileceklerini, ama makineler icra yoluyla birkaç liraya satınca alacaklarını alma şanslarının sıfır olduğunu anlattım ve vadelere yayarak borçları ödemeyi teklif ettim. Kabul etmek zorunda kaldılar. Hepsine ayrı ayrı borç senetleri verdim. Mendil işi yaparak bu borçların üstesinden gelemeyeceğimi anlamıştım. Etraftaki diğer atölyeleri biraz inceledim. Bunların içinde ihracaat işi yapanların durumlarının iyi olduğunu gördüm. Ben de ihracaata yönelik fason işi yapacaktım. Merter'e gittim, birkaç firma ile görüştüm. İçlerinden bir tanesi hariç hepsi beni reddetti. Kabul eden de örnek çalışmamızı görüp karar vermek istiyordu. Firma yetkilileri ne yapacağımızı, nasıl yapacağımızı, atölyemizde ne gibi değişiklikler gerçekleştirmemiz gerektiğini bana anlattılar ve örnek çalışmadan sonra hakkımızda karar vereceklerini söylediler. Ben de durumu atölyedeki işçilere anlattım ve bu şansı iyi değerlendirmemiz gerektiğini söyledim. On gün geceli gündüzlü çok titiz bir çalışma yapıp bitirilmiş işlerle birlikte firmanın kapısını tekrar çaldım. Çok şükür beğenildik. Bunu atölyede, dışarıdan yemek ısmarlayarak kutladık. Ben de

işçiler de çok sevinçliydik.

Sibel'in yüzü gülüyordu. Kazandığı zaferin gururu gözlerinden okunuyordu. O anı tekrar yaşamanın mutluluğu içerisindeydi. Bir yudum su içip devam etti:

-Yeni işimiz sayesinde vadesi gelen borçları ödeyip, çalışanların ücretlerini verebiliyordum. Bir sene böyle geçti. Daha fazla iş yapıp daha fazla kazanmak istiyordum, ancak aynı firmanın çalıştığı başka atölyeler de vardı ve bize bundan daha fazlasını veremiyorlardı. Buna rağmen firma sahibine teklif götürdüm. "Biz size daha fazla iş veremeyiz; fakat ihracata yönelik çalışan tanıdıklarımız var. Sizin için referans verebiliriz." Deyince, adres alıp o firmaların kapısını çaldım. İş hacmi oldukça fazla olan bir firma, olumlu referansımızdan etkilenmiş olacak ki bizimle çalışmayı kabul etti. Dahası aynı firma, işlerimizin düzgün olduğunu görünce altı ay sonra, makine ve işçi sayımızı arttırmamızı, gerekirse bu iş için bize faizsiz kredi verebileceklerini söylediler. Biz de bu krediyi çok küçük taksitlerle onlara geri ödeyecektik. İki sene bu yeni firmaya iş yetiştirmeye çalıştık. Onlar bizden, biz de onlardan memnunduk. İşler tam rayına oturmuştu ki, ekonomik kriz oldu. Tekstil sektörü bu krizden etkilenenlerin başında geliyordu. İhracatda etkilenme azdı, ama gene de iş hacmimiz azalmıştı.

-Nedense her on senede bir dünya ve dolayısıyla Türkiye bir ekonomik krizle karşı karşıya kalıyor!

-Maalesef öyle. Bu kriz döneminde çalışanların ücretlerini gecikmeli de olsa ödemeye çalıştım. İşçi çıkarmaktan başka bir çaremin kalmadığını düşünürken, firmanın muhasebe müdürü beni davet etti. Bana, bu krizin yakında biteceğini, o nedenle hazır yetişmiş elemanları kaybetmemem gerektiğini söyledi. Yani, işçi çıkarmayın, demek istiyordu. Ödemeleri şimdi bile zor yaptığımı, bundan sonraki aylarda belki de hiç yapamayacağımı muhasebe müdürüne söyleyince, "Gerekirse zararınızın bir kısmını biz üstleneceğiz. Endişeniz olmasın. Biz sizden çok memnunuz, sizden gelen mallardan bir tane bile şikayet almadık. Patron da bunun farkında ve teşekkür etmek için sizinle görüşmek istiyor. Uygun bir zamanda ben sizi arayıp randevu vereceğim." Dedi. Birkaç gün sonra da randevu verildi, firmaya davet edildim.

Sibel, burada durdu ve önündeki tabaktan hızlı hızlı bir şeyler yemeye başladı. Sanki güç-kuvvet, enerji toplamak istiyordu. Bu yeme çabası kısa sürdü. Çatalı, bıçağı bıraktı. Az yemiş olmasına rağmen canlanmış gibi görünüyordu. Yüzünde gene bir gülümseme vardı. Devam etti:

-İşte ikinci yeniden doğuşum, o randevu ile başladı. Ben size, bir masalı, bir rüyayı, belki de bir romanı birkaç satırla anlatmaya çalışacağım. Başarabilecek miyim? O gün, şunun farkına vardım: Hayatın içinde çokca kanallar vardı. Bu kanallardan birine düştünüz mü, uzun bir süre orada devam ediyordunuz. Şansınız varsa iyi kanalda, yoksa... Ben şanslıydım. Olumsuz pek bir şey yaşamıyordum. Randevuya giderken de, sıradan bir iş görüşmesi olduğunu düşünüyordum ve o nedenle de doğrusu şık giyinmeye bile çalışmamıştım. Sekreter kıza kendimi tanıttım "Bir dakika Aydın Bey'e haber vereyim" Dedi ve telefon ettikten sonra da beni içeriye götürdü. Aydın beyin geniş, sade döşenmiş bir odası vardı. Orta yaşın biraz üzerinde, yakışıklı denilebilecek bir adamdı. Görüşme sırasında konuşmasının oldukça etkili olduğunu fark ettim. Ayrıca kibar ve samimi bir adam olduğunu da anlamıştım. Nedense görüşmeyi olması gerekenden daha uzun tutmuştu. Hatta sekreterin bir başka randevusunu hatırlatması üzerine, biraz ertelemesini bile istemişti. Ben Aydın'ı görür görmez ona aşık oldum, vuruldum, çarpıldım gibi ifadeler söylesem bu yalan olur. Çünkü ben Aydın'a aşık olup olmadığımı hâlâ bilmiyorum, ama onu

sevdiğimden eminim. Evet, onu çok sevdim, çok...

Sibel'in eli bardağa gitti. Duygularını bastırmak için su içmek istiyor gibiydi. Bir yudum su aldı, bunu ağzında bir süre tuttuktan sonra yuttu. Konuşmaya başladı:

-İlk görüşmemiz böyle oldu. Daha sonra birkaç kere atölyeye gelip bazı incelemelerde bulundu, tavsiyeleri oldu. Beni ilk yemeğe davet ettiğinde yüzü kızardı, kabul edip etmeyeceğimi merak ettiğini normalden fazla açılan gözlerinden okudum. Cevap vermeden önce biraz duraklamam, buna neden olmuştu. Çünkü şaşırıyordum; duraklamamın nedeni buydu. Tabi kabul ettim. Çok lüks bir yere gideceğimizi sanmıştım. Öyle ya 3-4 tane şirketi ve bir tane fabrikası olan kişinin müdavimi olduğu lüks yerler vardır. Yanılmışım. Sıradan değil, ama mütevazı bir lokantaya gittik. Yemek davetleri birbirini takip etti. Aylarca süren bu ilişki sırasında bana ait her şeyi öğrendi, ben de onunla ilgili olanları... Bekar olduğumu öğrenince, bu yaşa kadar neden evlenmediğini sordum. Sonradan yaşı işin içine karıştırdığım için pot kırdığımı anladım; ama söz bir kere ağızdan çıkmıştı. O normal bir soru gibi karşıladı bunu ve "Para kazanmaktan evlenmeye vakit bulamadım. Tuhaf gelebilir, ama ben para kazanmayı çok seviyorum. Paranın esiri değilim. Sadece onu kazanmak hoşuma gidiyor. Bugüne kadar yaptığım yatırımların çok azından zarar ettim. Her kâr elde edişimi bir zafer olarak kutlarım. Ailem daha küçük yaşta iken bana tahsil yaptırırken, bir yandan da para kazanmanın yollarını öğretmişti." Dedi. Uzatmayayım, sonuçta evlendik.

-Galiba bu kısaltma biraz fazla oldu! Atlanılan birçok olay olduğunu sanıyorum.

-Evet öyle. Onlar da bana kalacak... Aydın'a para kazanmayı çok sevdiğini, şirketlerinin ve fabrikasının birçok işinin olduğunu, bu arada evliliği nasıl yürütebileceğini sordum. Evlenince en kısa sürede işlerini tasviye edeceği ve zamanının önemli bir kısmını bana ayıracağı sözünü verdi. Sözünü tuttu da. Aydın'ı çok fazla anlatmaya da çalışmıyorum aslında. Onu hep bana ait hissetmek istiyorum. Buna ister kıskançlık, ister bencillik ya da ne dersiniz deyin. Aydın'la birlikte geçen dokuz senemi doksan seneye değişmem. Geçmişte yaşadığım kötü anıları da artık, onu tanımak için bir fırsat olarak kabul ediyorum. Şimdi olsaydı ve benden af dileseydi Kenan'ı bile affedebilirdim. Kenan'ın yaşattıkları olmasaydı belki de Aydın'la yollarımız hiç kesişmeyecekti. Bakın, bunu lâf olsun diye söylemiyorum: Bana deseler ki, Aydın'ı sana sadece bir günlüğüne geri getireceğiz. Karşılığında ne verirsin? Hiç düşünmeden sahip olduğum her şeyi verirdim. Onu, Aydın'ı, o sevgili adamı çok özledim. Artık onsuz yapamıyorum. Ben de ona, onun yanına gitmek istiyorum. Bunu...

Dedi ve bütün vücudu titremeye başladı. Yüzüne baktım, simsiyah kesilmişti. Bana:

-Lütfen şoförümü çağırın, beni hastaneye götürsün. Dedi.

-Ambulans istesek! Dedim.

-Hayır, hayır. O kadar kötü değilim. Arabayla gidebilirim. Dedi.

Şoförle birlikte kollarına girip Sibel'i arabaya bindirdik. Konuşamıyordu, ama elleriyle işaret ederek benim gelmemi istemediğini belli etmeye çalışıyordu. Bu sefer Sibel'i dinlemedim, arabanın arkasına onun yanına oturdum. Sağ elimle de arabanın sarsıntısından düşmesin diye omuzundan tuttum. Biraz sonra o da, kendiliğinden başını omuzuma yasladı. Sesi çıkmıyordu, yarı uykuda gibiydi. Bu arada şoför hastaneye telefon edip durumu anlattı.

Oldukça büyük, özel bir hastaneye geldiğimizde; kapının önünde hastabakıcılar, hemşireler ve

doktorla beraber bir tane de sedye vardı.

Benim hastanenin giriş katından öteye gitmeme izin vermediler. Daha doğrusu boşuna beklememem gerektiğini söyleyip, kibarca kovdular.

Hastane bahçesinde yürürken kendime defalarca şu soruyu sordum:

-Bu Sibel'i son görüşüm müydü?

(Devam edecek)

Öykünün birinci bölümünü okumak için tıklayınız: http://www.sendeyaz.net/yazi/72209_bir-ani-defteri-buldum-1.html

Öykünün ikinci bölümünü okumak için tıklayınız: http://www.sendeyaz.net/yazi/72273_bir-ani-defteri-buldum-2.html

Öykünün üçüncü bölümünü okumak için tıklayınız: http://www.sendeyaz.net/yazi/72348_bir-ani-defteri-buldum-3.html

Öykünün dördüncü bölümünü okumak için tıklayınız: http://www.sendeyaz.net/yazi/72406_bir-ani-defteri-buldum-4.html

Öykünün beşinci bölümünü okumak için tıklayınız: http://www.sendeyaz.net/yazi/72480_bir-ani-defteri-buldum-5.html

Öykünün altıncı bölümünü okumak için tıklayınız: http://www.sendeyaz.net/yazi/72549_bir-ani-defteri-buldum-6.html

Öykünün Yedinci bölümünü okumak için tıklayınız: http://www.sendeyaz.net/yazi/72604_bir-ani-defteri-buldum-7.html

Öykünün Sekizinci bölümünü okumak için tıklayınız: http://www.sendeyaz.net/yazi/72668_bir-ani-defteri-buldum-8.html

Öykünün Dokuzuncu bölümünü okumak için tıklayınız: http://www.sendeyaz.net/yazi/72738_bir-ani-defteri-buldum-9.html